

СЛЕД ДЕСЕТ ГОДИНИ ПАК ЩЕ БЪДА ТУК...

Единадесетата ни учебна година е вече в историята. Точно както и предходните, но тази беше специална. Започна с юбилей ни – тридневен празник на десетгодишнината на училището, три незабравими дни, които ни оставиха без дъх, но които ни мотивираха по неописуем начин. Продължи със срещи, празници, нови инициативи.

Трябваше да завърши подобаващо, така и стана. Тази година госпожа Ирина Бокова, генерален директор на ЮНЕСКО, любезно прие нашата покана да присъства на тържеството за края на учебната година. Нека припомним, че преди единайсет години именно тя като посланик на България в Париж ни съдейства за създаването на училището. На края на първата учебна година г-жа Бокова с радост връчи първите свидетелства на първите ни ученици, на първите ни първокласници. Днес тя вече не е посланик. Едва ли има някой, който да не знае, че е генерален директор на Юнеско. Днес един от тези първолаци е вече зрелостник и пак тя с мили и насърчителни думи му връчи свидетелството, както и това на другата ни завършваща ученичка. Когато свидетелството ти за първи клас е връчено от посланик, а единадесетото от същата личност, но станала генерален директор на значима международна организация, пътят ти е един - този към съвършенството. Без значение в каква сфера. Г-жа Бокова връчи свидетелствата и на нашето единадесето поколение първолаци. Е, мили ученици, когато първото ви свидетелство ви го връчва генералният директор на световна организация, десето се очертава да е поне от президент.

Следващите десет години не се предвижда да са лесни. Както установи един петокласник, не всички ученици имат шестци. Могат да ги имат, но се иска много труд. Отличните оценки се постигат, не се раздават в нашето училище. Затова и имаше първокласници, които гордо показваха от сцената свидетелството си със заслужена отлична оценка.

Преди да се разлетим в лятна почивка, поне за съботните дни, искаме да ви кажем, че следващата година я мечтаем различна - с нов и иноваторски педагогически подход, с нов подем и импулс в новата сграда. Новата, но не последната. Защото новата все още не е тази, на която ще пише училище „Кирил и Методий“.

Заключителните думи на тържество ни бяха на Камелия. Сега, когато и третият й син завърши нашето училище и стана студент, управителният съвет я помоли да продължи да бъде до нас. Тя ни обеща и ни даде среща след десет години. Както нашите двама зрелостници, както и нашите първокласници. Когато Камелия ни казва, че ще е на линия и след десет години, честта и грижата да отидем дотам е на всички нас. И не само с присъствие, а с училище с двадесетгодишна история, със заслужени отлични резултати, с ученици, мотивирани да вървят по пътя към просветата, придружени от прекрасен педагогически екип и родители, които милеят децата им да владеят български език. Камелия, разчитай на нас! Дотогава към „Един неразделен клас“ ще добавим „Пак ще се срещнем след десет години!“; без да се напускат нито за миг.

Весела ваканция и ще се видим отново на 9 септември за първата от следващите десет години...

PS. Камелия се чете г-жа Камелия Конакчиева-Трибулен, един от създателите на училище "Кирил и Методий".

Даниела Петкова, член на УС на асоциация „Български език – език европейски“

